

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 17/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 302/2017-253 zo 17. októbra 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 187/2019 z 31. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) prebehlo pod sp. zn. 5 C 41/2012 konanie o žalobe sťažovateľky o zaplatenie 5 225,32 eur s príslušenstvom z titulu poistného plnenia proti žalovanej [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom z 28. novembra 2014 žalobu zamietol. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania podaného sťažovateľkou v poradí prvým rozsudkom č. k. 6 Co 100/2015 z 20. apríla 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá do výšky 408,98 eur (keďže žalovaná už sťažovateľke túto sumu vyplatila, no tá ju opomenula odpočítať od uplatňovanej sumy), a vo zvyšnom rozsahu ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Po vrátení veci okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 27. apríla 2016 žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol. Vychádzal z toho, že poisťná zmluva uzatvorená medzi sťažovateľkou a žalovanou 9. októbra 1991 sa vzťahovala na odcudzenie hnutelných vecí (propán-butánová bomba, drevená polica, váľanda, stolička) a na poškodenie stavebných súčastí chaty, ku ktorým došlo v dôsledku násilného vniknutia páchatel'a (exteriérové dvere a izolácia). Bol toho názoru, že škoda, ktorá sťažovateľke vznikla rozobratím a odcudzením časti chaty, nie je krytá poistením, že žalovaná postupovala správne, keď pri výpočte poisťného plnenia odpočítala opotrebenie, a že sťažovateľka nepreukázala, že údajne odcudzené veci sa v čase poisťnej udalosti nachádzali v chate.

4. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Konštatoval, že pri odcudzených veciach sa výška škody vypočíta po odpočítaní amortizácie na rozdiel od poisťného plnenia za poškodené stavebné časti chaty (za ktorú poisťovňa vyplatí sumu do výšky časovej ceny stavby, pozn.) (bod 8 rozsudku), že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania, že v čase poisťnej udalosti sa v chate nachádzali ňou tvrdené hnutelné veci (bod 7 rozsudku), a že z poisťnej zmluvy nevyplývala valorizácia poisťnej sumy (bod 9 rozsudku).

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol v časti podľa § 447 písm. c) CSP, keďže sťažovateľkou tvrdené nedostatočne zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie dôkazov nepovažoval za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a v časti podľa § 447 písm. f) CSP, keďže otázky nastolené sťažovateľkou (čas krádeže, nesprávne posúdenie časovej ceny vecí a výšky primeraných nákladov na opravu a znovuzariadenie chaty) nepovažoval za právne, ale za otázky skutkové, ktoré sú naviazané na proces dokazovania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) napriek tomu, že poisťnú zmluvu uzatvorila 9. októbra 1991, domáhala sa v priebehu celého konania aplikácie ustanovenia § 868 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Nárok, ktorý jej vznikol po 1. januári 1992, sa mal posudzovať podľa novelizovaného Občianskeho zákonníka. Žalovaná teda mala plniť podľa právnych predpisov, ktoré nadobudli účinnosť po uzatvorení poisťnej zmluvy a po nadobudnutí účinnosti Občianskeho zákonníka 1. januára 1992, ktoré boli pre sťažovateľku ako spotrebiteľ'a výhodnejšie a podľa ktorých výška poisťného plnenia je súčet súm primeraných nákladov na znovu zariadenie alebo obstaranie jednotlivých poškodených či odcudzených vecí. Žalovaná teda nemala pri výpočte poisťného plnenia odpočítavať amortizáciu;
- b) najvyšší súd aplikoval ustanovenia o prípustnosti dovolania reštriktívne, keďže takto položená otázka podľa sťažovateľky zakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP a najvyšší súd sa ňou mal zaoberať;

c) v dovolaní poukázala aj na to, že krajský súd nevysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení výšky poistného plnenia, prečo nevykonal navrhnutý dôkaz (znalecký posudok), a teda svoj rozsudok neodôvodnil presvedčivo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, ktorý sa v dôsledku reštriktívnej aplikácie ustanovení o prípustnosti dovolania nezaoberal sťažovateľkou nastolenou právnou otázkou ani tvrdeným nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu.

III.1. K namiatanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namiatanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať ústavnou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

9. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (obdobne III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje, že pri ustálení výšky a výpočtu poistného plnenia sa malo postupovať podľa právnych predpisov, ktoré nadobudli účinnosť po 1. januári 1992, ktoré sú pre ňu výhodnejšie, v zmysle ktorých poistené plnenie predstavuje súčet súm primeraných nákladov na obstaranie poškodených či odcudzených vecí. Nesúhlasí s odpočítaním opotrebenia a trvá na tom, aby sa vychádzalo z cien, za ktoré je možné v súčasnosti zaobstarať odcudzené veci a opraviť poškodené súčasti stavby.

11. Sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, v ktorom uviedla obsahovo rovnaké námietky ako v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie jej totožných argumentov právomoc (porov. napr. I. ÚS 546/2022), pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka iniciovala a ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním napadnutého uznesenia. Bližšie výsledky ústavného prieskumu uznesenia najvyššieho súdu uvádza ústavný súd v ďalšej časti tohto uznesenia.

12. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp

subsidiarity (porov. II. ÚS 34/2022, IV. ÚS 98/2022, I. ÚS 68/2022) odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

13. Z obsahu sťažnostných námietok ďalej vyplýva, že sťažovateľka ústavnou sťažnosťou vytýka krajskému súdu, že svoj rozsudok presvedčivo neodôvodnil, keď nevysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení výšky poistného plnenia a prečo nevykonal navrhovaný dôkaz. Sťažovateľka uvádza, že na uvedené nedostatky napadnutého rozsudku krajského súdu poukázala aj v podanom dovolaní. Z vyžiadaného dovolania však vyplýva, že sťažovateľka v dovolaní výslovne namietala iba nesprávne právne posúdenie [§ 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP]. Najvyšší súd, posudzujúc podané dovolanie podľa jeho obsahu, preskúmal rozsudok krajského súdu aj optikou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, no zameril sa na sťažovateľkou tvrdené nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov.

14. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Citovaná právna úprava presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

15. Ústavný súd na tomto mieste pripomína (napr. I. ÚS 491/2022), že ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

16. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ako aj z dôvodov ústavnej sťažnosti, v danej veci sťažovateľka nepodaním dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti napadnutému rozsudku (za súčasného využitia

argumentácie predstavenej v ústavnej sťažnosti) nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd.

18. Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ pred tým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade Civilným sporovým poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

19. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti tak ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa v súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu obrátila priamo na ústavný súd bez toho, aby túto vadu namietala v podanom dovolaní.

20. Keďže sťažovateľka právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej práv, nevyčerpala a nepreukázala, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

21. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

22. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

23. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného

súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

24. V súlade s uvedenými východiskami a rozsahom sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sa zameril na to, či najvyšší súd v napadnutom uznesení posúdil dovolanie sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom.

25. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sťažovateľkou v dovolaní nastolené otázky času krádeže, nesprávne posúdenie časovej ceny vecí, resp. cien vecí a výšky primeraných nákladov na opravu a znovu zariadenie chaty nepovažoval za otázky právne, ale skutkové, pretože sú naviazané na proces dokazovania a preukazovania skutkového stavu (bod 12 napadnutého uznesenia). Podľa najvyššieho súdu sťažovateľka v skutočnosti nesúhlasila s úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Namietala nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdmi, čím však nie je možné odôvodniť dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP (bod 13 napadnutého uznesenia). Najvyšší súd, posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu, ustálil, že sťažovateľka vyvodzovala jeho prípustnosť aj z § 420 písm. f) CSP (bod 3 napadnutého uznesenia), keď namietla priebeh dokazovania, poukazujúc na to, že súd zamietol jej návrh na nariadenie znaleckého dokazovania. V bode 7 napadnutého uznesenia odkázal na svoju judikatúru, podľa ktorej tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, a zároveň konštatoval, že potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí.

26. Z vyžiadaného dovolania podaného sťažovateľkou ústavný súd zistil, že v ňom výslovne namietala nesprávnosť rozsudku krajského súdu z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, pričom za nesprávne právne posúdenie veci označila nesprávne posúdenie času krádeže, výšky a výpočtu poistného plnenia (v rámci neho zoznam odcudzených vecí a poškodených stavebných súčastí), nesprávne posúdenie časovej ceny (žalovaná od pôvodnej ceny odpočítala amortizáciu), cien z poistnej zmluvy, ktoré nezodpovedajú súčasnej cenovej hladine (podľa sťažovateľky sa má v zmysle ustanovenia § 868 Občianskeho zákonníka postupovať tak, aby to bolo pre poisteného výhodnejšie), a nesprávne posúdenie výšky primeraných nákladov na opravu a znovu zariadenie chaty.

27. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone, preto záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. f) CSP ústavný súd nepovažuje za arbitrárny. Toto konštatovanie nie je spôsobilá zvrátiť ani argumentácia sťažovateľky, že v dovolaní formulovala právnu otázku, keď sa domáhala aplikácie ustanovenia § 868 OZ, teda že žalovaná mala plniť podľa právnych predpisov, ktoré nadobudli účinnosť po 1. januára 1992, ktoré boli pre sťažovateľku ako spotrebiteľa výhodnejšie. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (napr. 3 Cdo 200/2018, 5 Obdo 75/2019), z ktorej jednoznačne vyplývajú požiadavky na formuláciu právnej otázky v dovolaní, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v ktorom by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením

konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

28. Tvrdeniu sťažovateľky o reštriktívnej aplikácii ustanovení Civilného sporového poriadku o prípustnosti dovolania nesvedčí ani postup najvyššieho súdu, ktorý sťažovateľkou podané dovolanie posúdil podľa jeho obsahu, a napriek tomu, že sťažovateľka výslovne neuvádzala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, konštatoval, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladá tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonaní všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávnom vyhodnotení niektorého dôkazu, a okrajovo konštatoval, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí.

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na skutkový stav zistený súdmi nižších inštancií, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu vecí a rozhodnutie o dovolaní žalobkyne.

30. Ak sa sťažovateľka s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

31. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu